

Айкуна девойка отвори вратичката на царската кола и затича кжде царевича. Черния арапинъ лежеше съ разбита глава на земи. Отъ тритѣ хиляди юнаци не бѣ останалъ нито единъ. Хвърли се девойката въ нозетѣ на Марко, плаче и му благодари.

Той я дигна при себе си. Шарко се извърна и тръгна къмъ града. Следъ него потеглиха деветѣ царски каляски.

Когато стигнаха града, всички порти и прозорци се отваряха, отъ всѣкъде излизаха хора да се срещнатъ. Всички хвалятъ чудния юнакъ и на Айкуна се радватъ. При двореца излѣзе Султанъ Селимъ. Стария не вѣрваше на очитѣ си. Хвърли се, цѣлува Айкуна, като синъ прегърна Марко.

Следъ това три недѣли празнували. Гощавали и дарявали царевича Марко. Каквото му обещали, двойно му предлагали. Айкуна за жена му давали и богатства деветъ кервана. Марко ялъ и пилъ както кога е човѣкъ на гости, но подарѣкъ не приемалъ. Дигалъ глава, отказвалъ. Тогава султана го попиталъ да му каже, какво иска.

— Малко нѣщо, казалъ Марко. Но нека отпървомъ да разкажа добре да ме разберешъ. Три пѣти пратеници ми провожда да дойда и Айкуна отъ черния арапинъ да отърва. Три пѣти отказахъ. Имахъ право. Не даваше ми сърце да дойда, защото какво добро е направило турското царство на моята страна, та азъ добро да сторя. Плѣзнали изъ земята ми арапи и турци, се отъ султана пратени, мира на менъ и народа ми не даватъ. Дето е единъ великденъ, и на него кръвъ трѣбваше да лѣя. Ето що искамъ, султанъ Селиме: да запрешъ всички твои разбойници да не ми влизатъ